

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/178/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200330
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200330.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančeníka v právnej veci žalobcov: v 1. rade: S. K. T.ňski - GreenAdvice, IČO: 46 216 693, miestom podnikania Karpatská 754/7, Svidník, v 2. rade: M. E. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, E., S., právne zastúpených JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom Masarykova 2, Prešov, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovanej č. 14936-2/2014-BA zo dňa 07. januára 2014, o odvolaní žalobcu v 1. rade a o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/20/2014-35 zo dňa 29. apríla 2015, jednomyselne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/20/2014-35 zo dňa 29. apríla 2015 v časti zamietnutia žaloby žalobcu v 1. rade p o t v r d z u j e .

Žalobcovi v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

V časti zrušenia rozhodnutia žalovanej a vrátenia veci na ďalšie konanie vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/20/2014-35 zo dňa 29. apríla 2015 m e n í t a k , že konanie z a s t a v u j e .

Žalobcovi v 2. rade náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 5S/20/2014-35 zo dňa 29.04.2015 Krajský súd v Prešove zamietol žalobu žalobcu v 1. rade o preskúmanie rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia č. 14936-2/2014-BA zo dňa 07.01.2014, vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade zrušil rozhodnutie žalovanej č. 14936-2/2014-BA zo dňa 07.01.2014 v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Košice č. 90673-1/2013-KEM zo dňa 09.09.2013 v zmysle § 250j ods. 2 písm. c) a d) O. s. p. a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Žalobcovi v 1. rade náhradu trov konania nepriznal a zároveň zaviazal žalovanú nahradiť žalobcovi v 2. rade trovy konania v sume 475,69 eur. Žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaná zamietla odvolania žalobcu v 1. rade - zamestnávateľa a žalobcu v 2. rade - zamestnanca a potvrdila rozhodnutie Sociálnej

poisťovne, pobočky Košice, ktorým pobočka žalovanej rozhodla, že žalobcovi v 2. rade nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi zamestnávateľa: S. K. T.ínski - GreenAdvice od 01.07.2011 do 31.01.2013 podľa slovenskej legislatívy.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobca v 1. rade v žalobe okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí netvrdí žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Podľa názoru krajského súdu nedodržanie procesných lehôt na vydanie rozhodnutí nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca v 1. rade nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Namietané nezákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu v 1. rade je pre rozhodnutie vo veci irelevantné. Považoval za nesporné, že žalobca v 1. rade ako zamestnávateľ platil povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti. V tejto súvislosti poukázal krajský súd na tú skutočnosť, že v zmysle § 145 ods. 1 zákona o sociálnom poistení je Sociálna poisťovňa povinná vrátiť poistné, ktoré bolo zaplatené bez právneho dôvodu fyzickej osobe alebo právnickej osobe povinnej odvádzať poistné alebo jej právnomu nástupcovi. Vzhľadom na citované ustanovenia podľa názoru krajského súdu rozhodnutiami žalovanej a prvostupňového správneho orgánu nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade. Zo žalobných námietok žalobcu v 1. rade bolo podľa názoru krajského súdu evidentné, že žalobca v 1. rade namietal skôr iné porušenia ako svojich subjektívnych práv, a to porušenie práv zamestnancov. Z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku žalobcovi v 1. rade nepochybne vyplýva povinnosť tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv. Za neopodstatnenú považoval krajský súd aj námietku žalobcu v 1. rade, že prvostupňový správny orgán ani žalovaná neboli oprávnené vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania. Podľa ustanovenia § 172 ods. 5 zákona o sociálnom poistení predmetom nedávkového konania je rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, o poistnom v sporných prípadoch, príspevku na starobné dôchodkové sporenie v sporných prípadoch, o pokute, penále, povolení splátok dlžných súm poistného, príspevku na starobné dôchodkové sporenie, pokuty, penále a o zaradení zamestnávateľa do nebezpečnostnej triedy. § 195 ods. 1 zákona o sociálnom poistení upravuje, že organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady. V ustanovení § 196 zákona o sociálnom poistení je upravená široká definícia dôkazu, a teda zákon nevyklučuje, aby Sociálna poisťovňa v rámci dokazovania vykonala šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci a na základe takto zisteného stavu vo veci rozhodla. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu v 1. rade, že bola porušená zásada dvojinstančnosti konania, pretože z obsahu predložených administratívnych spisov je podľa jeho názoru nesporné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, pričom prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Rozhodnutie žalovanej je len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené. Žalobu žalobcu v 1. rade preto krajský súd ako nedôvodnú zamietol.

Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že rozhodnutie žalovanej si žalobca v 2. rade osobne neprevzal, ale bolo prevzaté jeho sestrou. Pretože rozhodnutie adresované žalobcovi v 2. rade bolo prevzaté inou osobou ako adresátom, súd považoval za neúčelné a nehospodárne, aby ukladal žalovanej povinnosť toto rozhodnutie doručiť žalobcovi v 2. rade, ktorý sa síce nie zákonom stanoveným spôsobom o obsahu rozhodnutia dozvedel a vzhľadom na uvedené skutočnosti považoval žalobu žalobcu v 2. rade za podanú včas. Záver žalovanej o tom, že vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade ako zamestnávateľovi nebolo preukázané registrované sídlo alebo miesto podnikania nebol podľa názoru krajského súdu v dostatočnom rozsahu preukázaný. Takisto nebolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie za účelom reálneho výkonu činnosti žalobcu v 2. rade ako zamestnanca. Krajský súd uzavrel, že doteraz vykonané dokazovanie je nedostatočné, aby bol vyslovený objektívny záver, že žalobca v 2. rade na území Slovenskej republiky reálne činnosť zamestnanca nevykonával. Preto rozhodnutia žalovanej v spojení s rozhodnutiami Sociálnej poisťovne, pobočky vo vzťahu k žalobcovi v

2. rade podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O. s. p. zrušil a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie.

Rozsudok krajského súdu napadol včasným odvolaním v časti zamietnutia žaloby žalobca v 1. rade. Uviedol, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky bezpochyby došlo aj k porušeniu jeho subjektívnych práv. V dôsledku rozhodnutia žalovanej má značné ťažkosti s udrжанím doterajších zamestnancov a náborom nových zamestnancov, keďže príslušné verejnoprávne organizácie SR ich odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území SR. Pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky dohodnuté s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu sankciami. Žalovaná nad rámec dôvodov podaných odvolaní a zisteného skutkového stavu zamietla odvolanie žalobcu v 1. rade z dôvodov a skutočností, ktoré boli po prvýkrát žalobcovi v 1. rade oznámené až žalovanou v jej rozhodnutí. V tomto smere mu bolo odňaté subjektívne právo brániť sa proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci. Týmto novými dôvodmi a skutočnosťami boli predovšetkým argumenty žalovanej súvisiace s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa. Poukázal na list žalovanej - oznámenie týkajúce sa spoločností, ktoré na území Slovenskej republiky vykonávajú činnosť ako tzv. schránkové firmy zo dňa 25.07.2013, v ktorom žalovaná informuje príslušný poľský orgán sociálneho zabezpečenia (ZUS, Department Ubezpieczen i Sladek) o tom, že v prípade podania odvolania zo strany žalobcu v 1. rade a ďalších zamestnávateľov tieto zamietne a potvrdí rozhodnutia svojich organizačných zložiek, čím došlo k neprípustnému prejudikovaniu rozhodnutia v odvolacom konaní. Namietal tiež, že do kompetencie žalovanej nepatrí uskutočnenie kontroly na preukázanie reálneho výkonu činnosti. Zároveň poukázal na rozhodnutie žalovanej č. 7942-3/2014 zo dňa 29.01.2014, v ktorom žalovaná jednoznačne konštatovala, že Sociálna poisťovňa nie je oprávnená vstupovať do pracovno-právnych vzťahov a výkon činnosti zamestnancov žalobcu v 1. rade je oprávnený kontrolovať len inšpektorát práce, ktorého kontrolné zistenia sú pre ňu záväzné. Závery žalovanej o absencii reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu v 1. rade neobstoja z právneho ani z praktického (skutkového) hľadiska, nakoľko jeho zamestnanci pracujú mimo jeho sídla. Žalobca v 1. rade žalovanej predložil všetky potrebné doklady preukazujúce reálny výkon činnosti zamestnancov, ktoré si kontrolóri vyžiadali. Pri kontrolách, ktoré u žalobcu v 1. rade vykonala organizačná zložka žalovanej predložil žalobca v 1. rade tzv. reporty (správy) - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce. Uviedol tiež, že došlo k porušeniu princípu rovnakého zaobchádzania, keď pri existencii rovnakých podmienok organizačná zložka žalovanej vo vzťahu k porovnateľným zamestnancom žalobcu v 1. rade uplatnila diametrálne odlišný postup. Namietal tiež, že došlo k neprípustnej retroaktivite v rozhodnutiach žalovanej. Kým kontroly v predchádzajúcich rokoch nezistili žiadne nedostatky, kontrola vykonaná v marci 2013 už zrazu zistila závažné nedostatky odôvodňujúce retroaktívne rozhodnutie o zániku sociálneho poistenia zamestnancov, pričom aj podľa Praktickej príručky, na ktorú sa žalovaná odvoláva, je jednoznačne zakotvené, že prípadné zistenia zakladajúce zmenu uplatniteľnej legislatívy sa aplikujú až od momentu zistenia, nie spätne.

Rozsudok krajského súdu v časti zrušenia rozhodnutí žalovanej vo vzťahu k žalobe žalobcu v 2. rade napadla žalovaná včasným odvolaním. Uviedla, že keďže žalobca v 1. rade riadi spoločnosť z adresy svojho trvalého bydliska v Poľskej republike, účtovné doklady a doklady týkajúce sa zamestnancov sa nenachádzajú v mieste podnikania žalobcu v 1. rade, ale na adrese splnomocneného zástupcu, o ukladaní pracovných povinností žalobca v 1. rade nevyhotovuje žiadny záznam, nemá vlastných administratívnych zamestnancov pracujúcich v mieste jeho podnikania, podľa právneho názoru žalovanej žalobca v 1. rade nespĺňa podmienky registrovaného sídla alebo miesta podnikania, a preto sa na zamestnancov žalobcu v 1. rade nemôže uplatniť legislatíva štátu, v ktorom má podľa výpisu zo živnostenského registra registrované sídlo alebo miesto podnikania, t.j. legislatíva Slovenskej republiky. Zdôraznila, že pri posudzovaní splnenia základných kritérií registrovaného sídla nepostupuje podľa slovenskej legislatívy, ale postupuje v súlade so záväznými nariadeniami Európskej únie a vychádza tiež z „Practickej príručky Právne predpisy, ktoré sa vzťahujú na zamestnancov v Európskej únii, Európskom hospodárskom priestore a vo Švajčiarsku“, ktorá sa uplatňuje v rámci celej Európskej únie. Dodala, že hoci bol žalobca v 2. rade vyradený zo systému sociálneho poistenia v Slovenskej republike, neznamená to, že nie je poistený ani v jednom členskom štáte, ale naopak, stále podlieha poľskej legislatíve. Uviedla tiež, že dohoda medzi poľskou ZUS a Sociálnou poisťovňou nemusí mať podľa článku 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia písomnú formu. Žalovaná vo svojom odvolaní tiež poukázala na neoprávnené

pripustenie žalobcu v 2. rade do konania uznesením krajského súdu podľa § 92 ods.1 O. s. p., aplikácia ktorého nie je v právnom konaní (nesporovom) prípustná. Ak sa žalobca v 2. rade cítil dotknutý na svojich právach, bol oprávnený podať žalobu v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. Žiadala preto rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej zrušil rozhodnutia žalovanej oboch stupňov zmeniť tak, že odvolací súd žalobu žalobcu v 2. rade zamietne, resp. konanie v tejto časti zastaví.

Vo svojich vyjadreniach k odvolaniam sa účastníci konania pridržovali svojich doterajších vyjadrení.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S. s. p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v piatej časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Rozhodnutím č. 90673-1/2013-KEM zo dňa 09.09.2013 Sociálna poisťovňa, pobočka Košice rozhodla, že žalobcovi v 2. rade nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie ako zamestnancovi zamestnávateľa: S. K. T.ňski - GreenAdvice od 01.07.2011 do 31.01.2013 podľa slovenskej legislatívy.

Pobočka Sociálnej poisťovne svoje rozhodnutia odôvodnila tým, že ňou vykonanou kontrolou nebol preukázaný reálny výkon činnosti žalobcu v 2. rade ako zamestnanca, a preto nemôže podliehať slovenským právnym predpisom podľa čl. 13 (3) základného nariadenia. Žalovaná Sociálna poisťovňa, ústredie toto rozhodnutie žalobou napadnutým rozhodnutím potvrdila a odvolania voči nemu podané zamietla.

Podľa § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku aktívne legitimovanou na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia. Žiaden subjekt nie je aktívne legitimovaný na podanie takej žaloby v prospech inej osoby. So zreteľom na ustanovenie § 247 ods. 1 treba považovať za náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu o tom, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Len tak môže súd posúdiť otázku aktívnej legitimácie žalobcu.

Ako vyplýva aj z judikatúry, žalobu podľa § 247 a nasl. O. s. p. môže podať len ten, kto bol správnym rozhodnutím ukrátený na svojich právach a nielen na svojom záujme. V správnom súdnictve pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov súd poskytuje ochranu iba subjektívnym žalobcovým právam.

Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením krajského súdu, že z obsahu žaloby je jednoznačné, že žalobca v 1. rade nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale porušenie práv zamestnancov, keď okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí žiadne porušenie jeho subjektívnych práv netvrdil. Odvolací súd považoval za správne tvrdenie krajského súdu, že nedodržanie

procesných lehôt nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom krajského súdu o tom, že žalobca nebol procesne aktívne legitimovanou osobou v zmysle § 247 O. s. p.

Rovnako za správne považoval odvolací súd závery krajského súdu o tom, že žalobca nebol aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou. Pokiaľ žalobu žalobcu v 1. rade zamietol, rozhodol správne, pretože žalobca v 1. rade nielenže nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv (namietal porušenie práv žalobcu v 2. rade - zamestnanca), ale rozhodnutiami Sociálnej poisťovne nebolo zasiahnuté do majetkových práv žalobcu v 1. rade. V prípade bezdôvodného odvedenia poistného, by bolo poistné zamestnávateľovi v zmysle § 145 zákona o sociálnom poistení vrátené. Ani odvolací súd žiadny zásah do majetkových práv žalobcu v 1. rade nezistil. Prichádzal do úvahy len zásah do majetkových práv žalobcu v 2. rade - zamestnanca. Odvolací súd preto v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil rozhodnutie krajského súdu v časti, v ktorej prvostupňový súd žalobu žalobcu v 1. rade zamietol.

Žalobcovi v 1. rade odvolací súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo v tomto konaní nebol úspešný.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Z administratívneho spisu mal krajský súd preukázané, že rozhodnutie žalovanej nebolo doručené priamo žalobcovi v 2. rade, ale prevzala ho iná osoba. Krajský súd opätovne neukladal žalovanej doručovať toto rozhodnutie žalobcovi v 2. rade. Žalobu žalobcu v 2. rade považoval za podanú v zákonom stanovenej lehote a na jej základe rozhodnutie žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu zrušil a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odvolací súd sa s týmto právnym posúdením veci vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade nestotožnil.

Žalobca v 2. rade poveril advokáta JUDr. Dušana Remetu zastupovaním v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej. Na pojednávaní konanom na krajskom súde v tejto právnej veci, ktorého sa právny zástupca žalobcov zúčastnil, netvrdil, že by mu rozhodnutie žalovanej vôbec nebolo doručené (nežiadal ani, aby súd nariadil jeho doručenie), resp. nespochybňoval, že by o ňom dovtedy nemal vedomosť.

Z celého predloženého spisového materiálu tiež nevyplýva, že by žalobca v 2. rade podal žalobu, či už sám alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Aj napriek tomu, že krajský súd M. E. K. označoval ako žalobcu v 2. rade, s poukazom na to, že na návrh pripustil jeho vstup do konania na strane žalobcu podľa § 92 ods. 1 O. s. p., ide stále o príbratého účastníka. Na toto procesné postavenie nemá vplyv ani okolnosť, že krajský súd napriek existencii osobitnej právnej úpravy (§ 250 ods. 1 vety druhej O. s. p.) nesprávne aplikoval § 92 ods. 1 O. s. p., ktorého použitie v správnom súdnictve nie je možné.

M. E. K., krajským súdom nesprávne označovaný ako žalobca v 2. rade (ktoré označenie odvolací súd predovšetkým s ohľadom na zachovanie kontinuity a prehľadnosti rozhodnutia nemenil), bol do konania príbratý uznesením krajského súdu, a je preto potrebné na neho tak aj nahliadať. Pokiaľ krajský súd preskúmaval rozhodnutie odporkyne aj vo vzťahu k M. E. K., ktorý žalobu na preskúmanie rozhodnutia žalovanej ani nepodal, táto okolnosť predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, na ktorú je potrebné prihliadať v každom štádiu konania. Pretože M. E. K. žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej nepodal, musel odvolací súd rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej a prvostupňového správneho orgánu a vrátenia veci na ďalšie konanie zmeniť a konanie

zastaviť.

V súvislosti so zmenou rozsudku krajského súdu vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade zmenil odvolací súd aj výrok o trovách konania tak, že tomuto žalobcovi právo na náhradu trov prvostupňového konania nepriznal, pretože nebol v prvostupňovom konaní úspešný. Rovnako odvolací súd nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko ani v tomto konaní žalobca v 2. rade úspešný nebol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.